

ROMANA *GOLD*

Robyn Donald

Trópusi láz

Kim Lawrence

A vágy börtönében

Miranda Lee

Csábítási hadművelet

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Robyn Donald, 2004 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *By Royal Command (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Várnai Péter

© Kim Lawrence, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Heartbreaker Prince (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Vízvári Helga

© Miranda Lee, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *Contract with Consequences (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Vízvári Helga

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 9. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-117-4

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Robyn Donald

Trópusi láz

ELŐHANG

Guy Bagaton azonnal megérezte a fiatal nő jelenlétét. Sietve elköszönt a bárpincértől, akivel eddig tréfálkozott, kihúzta magát, és tekintetét végigjáratta a porcukor-fehérségű homokkal borított tengerparton.

A nő a bár felé tartott. Amikor kilépett a kókuszpalmák félárnyékából, a csendes-óceáni napfény kékesfekete árnyalatot festett a hajába. A bár derékmagasságig érő oldalfalai mögül Guy észrevétlenül megfigyelhette a feléje közeledőt. Fehér vállát szabadon hagyó, bíborvörös szárongjához csinos szandált viselt, és hosszú, formás lába volt. Céltudatosan járt, Guy szemében azonban olyan nőnek tűnt, aki csak azért jött ide, hogy napfürdőzzön és pihenjen. Az ő érdeklődését mindenesetre felkeltette.

– Ki az ott? – kérdezte halkán a bárpincértől.

– Miss Lauren Porter. Néhány órája érkezett az atui géppel, és két éjszakára marad.

– Értem – felelte Guy.

Amikor egy órája aggodalmas hangon felhívta az üdülőtelep igazgatója, és értesítette az új vendégről, valahogy ismerősnek találta a nő nevét. Nem kellett sokáig törnie a fejét, hogy rájöjjön, miért volt ilyen érzése. Pár hónapja az unokanővérénél, egy idősebb hercegnőnél vendégeskedett, aki Bajorországban élt. A hölgynek jó orra volt a legfrissebb pletykákhoz, emellett pedig igencsak kedvelte a jóképű, fiatal férfiakat.

– Láttam, hogy elbeszélgettél Marc Corbett-tel és az elbűvölő feleségével – jegyezte meg híres vacsoraestjei egyikének a végén. – Kíváncsi lennék, tudja-e Paige, hogy a férjének szeretője van. Egy angol nő.

– Kétlem, hogy ez igaz lenne – felelte Guy.

Corbettet tisztességes férfinak ismerte meg, aki menthetetlenül szerelmes a nejebe.

– Szinte senki sem tud a viszonyról. Roppant diszkrétek, és soha nem látni őket együtt.

A pletykafészkeket persze nem lehet elhallgattatni, ha egyszer a fülükbe jutott valami. A nőt állítólag Lauren Porternek hívják, hosszú a lába, gyönyörű, és nagyon angol. Azt mondják róla, éles az esze. Marc cégénél dolgozik. Évek óta a közvetlen környezetéhez tartozik.

Guy felvonta a szemöldökét, de semmit sem mondott.

– Ezek után aligha tartod nagyra Corbettet – folytatta idős rokona buzgón. – Már gyerekkorodban is fejlett volt az igazságérzeted. Kedvelem a magadfajta férfiakat. Manapság sajnos kevés van belőletek.

Guy erre már gúnyosan elmosolyodott. Joannak nagyon is igaza volt. Ez az értesülés valóban sokat rontott nála Marc Corbett megítélésén.

Most, hogy védekezzen a tűző nap ellen, összehunyorította a szemét, miközben Lauren Portert figyelte, aki a bár felé tartott. Szobáját a Corbett Organisation nevű cég foglalta le, úgyhogy biztosan ő az a bizonyos szerető. De mit akarhat itt?

Miután közelebb ért hozzá, és már a vonásait is ki tudta venni, Guynak egyszeriben elállt a lélegzete. Az „elbűvölő” enyhe kifejezés volt erre a nőre. Nem csoda, hogy sikerült megfognia magának Marc Corbettet. A bőre akár a halvány selyem, hatalmas, halványkék szeme rejtélyesen csillog, a szája pedig olyan érzéki, hogy az egész világot meg tudná őrjíteni vele. Mindehhez olyan tökéletes test tartozik, amelynek láttán egy férfiember megérti, mit jelent valójában az „izgató” szó. Lauren Porter a megjelenésével minden feltételt teljesít ahhoz, hogy alkalmas legyen a kitarított szerető szerepére.

De miért akar felkeresni egy koszos kis hegyi falut? Guy erre az értesülésre is az igazgatójától tett szert, és azonnal arra a következtetésre jutott, hogy a dolognak Marc Corbett üzleti ügyeihez lehet köze. Ő azonban játszva elérheti ennél a nőnél, hogy ne hagyja el az üdülőtelepet. Az ilyen divatbabákra általában könnyű ráijeszteni. Többnyire elég csupán megemlíteni nekik, hogy a hegyekben elkerülhetetlenül találkoznak majd rovarokkal és piócákkal.

– Újabb gondokról maga sem hallott? – kérdezte Guy váratlanul a bárpincértől.

– Sant’Rosán sokat jár a népek szája – felelte a másik férfi, és idegesen folytatta a poharak fényesre törölgetését. – Önnek talán fülébe jutott valami?

– Nem. Sajnos semmi – felelte Guy, és ez volt az igazság. – De ismer, tudja, hogy érdekelnek a szóbeszéddek.

– Harcok! Abban reménykedtünk, hogy már befejeződtek – mondta a bárpincér fáradtan, és újabb poharat vett munkába. – Amióta azonban az a pap arról kezdett beszélni, hogy John Frumm élelmiszert, cigarettát és mindenféle mást hoz be Amerikából, az emberek nyugtalanok lettek.

– Elhiszem. Tartsa nyitva a szemét és a fülét, oké? – Guy a recepció felé bökött a fejével. – Én pedig megyek, és megismerkedem Miss Porterrel.

Miután kiverte a vendég fejéből a hegyi kirándulás ötletét, elbeszélget a recepciós hölgyel, aki egy határ menti faluba való. Ő talán tud magyarázatot arra, miért van rossz előérzetem, gondolta Guy.

A fiatal bárpincér elvigyorodott.

– Csinos ez a Miss Porter, bár kissé vékonyabb, mint kellene. Fel nem foghatom, mit esznek az európai férfiak a sovány nőkön – csóválta értetlenkedve a fejét. – Bájos teremtés, és ahhoz is van néhány kedves szava, aki csak a bőrröndjét viszi be.

Lauren Porter nem mosolygott, amikor Guy belépett az előcsarnokba. Igazából észre sem vette őt, mert éppen elmélyült beszélgetést folytatott. Guy teste viszont azonnal válaszolt a nő közelségére. Szépen ívelt szája kinyilatkoztatással ért fel, ő maga pedig Hófehérke egészen különleges kiadásának tűnt. Nagyon karcsú volt, de közben sportos is, és összességében rendkívül fegyelmezett ember benyomását keltette.

Guy elérkezettnek látta az időt, hogy belefogjon az elijesztési hadműveletbe.

1. FEJEZET

Lauren Porter éppen kérdést intézett a recepción dolgozó nőhöz:

– Miért lenne nehéz eljutnom abba a faluba?

A szegény teremtés kitért a vendég pillantása elől.

– Járhatatlan az út, hölgyem.

Sant’Rosán többnyire már utakról beszélni is túlzás volt. Kis híján az a minibusz is balesetet szenvedett, amely Laurent elhozta ide. Pedig az az út a reptérről vezetett a nyaralótelepre! A gondolatot, hogy még annál is rosszabb közlekedési viszonyok között tegye meg az utat a hegyi faluba, cseppet sem találta csábítósnak. De végül is számít ez? Ebben az utazásban amúgy sem egyszerű semmi.

Nem most először bánta meg, hogy elvállalta, szemügyre veszi Paige kedvenc jótékonyági létesítményét. Londonban ezt még egyszerű feladatnak gondolta. Azt hitte, csupán arról van szó, hogy Új-Zélandba menet megszakítja az útját, és beiktat pár nap tartózkodást egy trópusi szigeten.

Szingapúri járata indulását azonban későbbre tették át, és így lekészte a csatlakozást. Már éjfél is elmúlt, mire megérkezett Sant’Rosára, és ott meg kellett várnia, hogy a reggeli géppel továbbmehessen a déli partra.

Alig néhány óra alvás után fejfájással ébredt, a szeme égett, és borzalmasan neheze égett, hogy mosolyogjon. És akkor most még ez is! Türelmetlenül kisimította az arcából egy fekete tincset.

– Tömegközlekedési eszközök járnak oda?

A fiatal recepciós még mindig nem nézett rá.

– Nincs alkalmas járat, hölgyem. Az a falu egészen eldugott helyen fekszik.

Aligha fekkhet eldugott helyen egy falu, amelyben egy exportra dolgozó cég működik, gondolta Lauren ingerülten.

– Ha így áll a helyzet, hol bérelhetek autót? – kérdezte fagyosan.

– Sehol – szólalt meg ekkor mögötte valaki. – A déli parton nincs autókölcsönző.

Lauren teste megfeszült. A mély és félreérthetetlenül gunyoros hangból a férfiakra jellemző magabiztosság áradt. A lány lassan megfordult. Ő sem volt alacsony, mégis fel kellett emelnie a fejét, hogy egy idegen félig lehunyt, topázzsínű szemébe nézhessen. Gyomrában közben szokatlan bizsergést érzett.

– Nincs autókölcsönző? – kérdezett vissza ernyedten.

– Hölgyem, a legközelebbi autókölcsönző a fővárosban található. Az viszont, amint már tudja, egy órára van innen repülővel, a hegylanc túlsó oldalán.

A férfi annyira elnyújtotta a „hölgyem” szót, hogy az szinte már becézésnek hangzott. Ez meg hogy jutott eszembe? – találgatta magában Lauren, és nagy nehezen összeszedte magát.

– Akkor hogy jutok ide?

Mivel a falu nevét nem tudta kiejteni, odaadta a férfinak a cédulát, amelyet Paige-től kapott.

Az ismeretlen arckifejezése megváltozott kissé, miután megnézte a papírt. A hangja azonban ugyanolyan maradt.

– Attól tartok, sehogy. A legutóbbi esőzések a fél hegyet lemosták az útra.

– Azóta bizonyára elhárították már a károkat.

A férfi gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– A helyiek többnyire gyalog járnak. Amint azt már bizonyára észrevette, Sant’Rosán nem virágzik az idegenforgalom. Az emberek még nem tették túl magukat a polgárháborún.

– Ezt én is tudom – felelte Lauren.

Valaki szólhatna ennek az alaknak, hogy a fekete fürtjeire ráférne már a hajvágás, gondolta önkéntelenül. Miután jobban megnézte magának a férfit, azt is megállapította, hogy nem a divat miatt

borostás az arca és az álla. Ez az ember azért nem borotválkozik, mert nem érdekli, mit gondolnak róla mások.

Azt viszont Lauren nem tagadhatta, hogy a kelleténél kissé hosszabb hajával, a borostáival és legfőképpen csodaszép formájú szájával az idegen rendkívül vonzó jelenség. Ő pedig valamikor már látta valahol. Vagy valakit, aki nagyon hasonlít rá.

De honnan ismernék én bárkit is, aki itt lopja a napot a tengerparton? – gondolta fejcsóválva. A férfi agyonmosott fekete pólót és kopott farmernadrágot viselt, mint aki hírből sem ismeri a kulturáltság fogalmát.

– Mehetnék oda repülön? – Lauren a recepcióspult mögött ülő hölgyre mutatott. – Miss Musi szerint a tömegközlekedési eszközök nem megbízhatóak.

A férfi szeme megvillant.

– Szeretne egy ósrégi, ülések nélküli teherautó platóján utazni, ahol semmi sem védené a tűző naptól?

– Ha úgy kell lennie, igen – felelte a lány.

– A csótányokat még nem is említettem – folytatta Guy higgadt hangon. – Csak úgy nyüzsögnek ott azok a nagy, fekete csúszómászók.

Abban a reményben, hogy a férfi nem fogja észrevenni az elborzadását, szándékosan csípős választ adott:

– Nem félek az állatoktól.

– Ezt erősen kétlem. Ha valóban el akar jutni abba a faluba, próbálkozhat a gyaloglással. – Guy végignézett a lányon. – De előtte kenje be magát vastagon naptejjel!

Ki lehet ez a gúnyolódó alak? – kérdezte magától Lauren már nem először. Talán a szállodaigazgató? Nemigen hitte, bár ezen az idegörlő úton már semmin sem lepődött volna meg. Az idegen merev tekintete elbizonytalanította, de csak azért is elérte, hogy szilárd maradjon a hangja.

– Mennyi idő alatt érnék oda? – kérdezte.

– Attól függ, milyen gyorsan tud gyalogni. Semmiképpen se álljon meg hosszú időre pihenni, különben piócák fogják ellepni. Tudja, hogyan szedhet le magáról egy piócát? Előbb a keskenyebbik végénél kell megfognia...

A recepciósnő közbeszólt:

– Mr. Guy csak tréfál önnel, hölgyem. A falu túl messze van ahhoz, hogy elgyalogoljon odáig. Két napba telne.

Guy nagy levegőt vett.

– Az utazásszervezőjének figyelmeztetnie kellett volna, hogy ez még meglehetősen civilizálatlan vidék – mondta, aztán rövid szünetet tartott. – De erre már biztosan magától is rájött.

– Mivel egyáltalán nem ismer engem, a megjegyzését inkább szó nélkül hagyom.

Lauren haragudott magára, mert engedte, hogy ez az idegen ilyen könnyen kihozza a sodrából. Most alaposabban is megnézte magának. A hormonjai által irányított, beképzelt alaknak tűnt, és vadság levegője lengte körül. Olyan ember benyomását keltette, aki mindennel és mindenkiel felveszi a harcot.

Valójában ő lenne a legalkalmasabb arra, hogy elvigyen Paige falujába, gondolta Lauren. Már ha nem hallgatok az ösztöneimre, amelyek a leghatározottabban óvnak a férfiaknak ettől a fajtájától.

Az ismeretlen hűvös mosollyal állta Lauren tekintetét, és ettől neki úgy olvadt el az önbizalma, mint vaj a napon. Nem az esetem a pasas, gondolta eltökélten. Ő az olyan férfiakat kedveli, akik legalább az alapvető társas érintkezési formáknak a birtokában vannak. Ez a fickó azonban inkább olyan, mint egy római harcos.

Guy intézett néhány nyers szót a recepcióshoz, aki kelletlen válaszokat adott neki. Lauren betolakodónak érezte magát, és látványosan az asztali állványra kirakott képeslapokat kezdte nézegetni. Felettük ventilátor kavarta a fülledt, meleg levegőt. Az egész nyaralótelep lazításra csábított, és a luxus hiányát kivételes szépségével és békés hangulatával ellensúlyozta. Lauren a hőséget sem találta igazán kellemetlennek, legalábbis addig, amíg ez az idegen nem bukkant fel.

A recepcióslány végül befejezte terjengős magyarázkodását, miközben aggódalmas pillantásokat vetett Laurenre. Úgy tűnt, hogy a fiatal lány és az idegen döntésre jutott. A férfi végül Laurenhez fordult:

– Miért akar egyáltalán elmenni abba a faluba? Turisták számára semmit sem kínálhat, és fürdési

lehetőség gyanánt is csak a folyó mellékága szolgál. Nevezetességek pedig végképp nincsenek.

Lauren kitért az idegen kérdése elől.

– Ezzel tisztában vagyok – felelte türelmetlenül. – Nem is akarok hosszabb időt ott tölteni, csak egy délutánt. Valójában ezért jöttem Sant’Rosára.

– Hogyhogy?

– Nem egészen értem, mi köze van ehhez – mondta Lauren, és nem fáradt azzal, hogy leplezze az ingerültségét.

A férfi azonban csak megvonta széles vállát.

– Nem tudom, miért akarja felkeresni azt a falut, de az okai nem lehetnek meggyőzőek – felelte. – Jöjjön, igyunk meg valamit, és közben elmondom, miért nem kellene elmennie oda.

Ki akar kezdeni velem? – gondolta Lauren, és gyanakvó pillantást vetett a recepciós lányra. Az arcáról megkönnyebbülést olvasott le.

– Mr. Guy biztosan a segítségére lehet – mondta, és úgy nézett a férfira, mintha a világ összes gondjának megoldására alkalmasnak tartaná.

– Ha így áll a helyzet, szívesen megiszom magával valamit. Köszönöm – felelte Lauren.

Szóltanul elindultak egymás mellett, és a lány nyugtalanítónak találta ennek a Guynak a férfias kisugárzását. Nem tudta, hogy ez a keresztnéve vagy a vezetékneve. Mindenesetre, amíg nem mutatkozik be neki annak rendje-módja szerint, nem mondja meg, hogy ő kicsoda.

A férfi elkapta az oldalpillantását, és egyenesen a szemébe nézett. A levegő ellenszenvvel és gyanakvással vegyes feszültségtől vibrált közöttük. Lauren eltökélten a kis bárba szegezte a tekintetét. A férfi kisugárzása merő pazarlás ezen a helyen, gondolta teljes meggyőződéssel. A világ számtalan más pontján sokkal inkább a helyén lenne.

Vajon csak vagyonos nőt keres magának? – futott át Lauren fején a kérdés. Ösztöne azonban azt súgta, hogy ez a Guy inkább szabadrabló típus, semmint házasságszedelgő. A lány elhessegette a gondolatot, és határozottan emlékezetébe idézte, mit vár tőle Paige.

– A magáé ez a nyaralótelep, Mr. Guy?

A férfi meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Nem, a környéken élő törzsé – felelte, aztán anélkül hogy hozzáért volna, egy asztalhoz kísért a lányt, amely fölé hatalmas napernyőt feszítettek ki. – Itt van a leghűvösebb, és innen a kilátás is szép a lagúnára.

Lauren örült, hogy árnyékba került, és leült az egyik székre.

– Itt él? – kérdezte. – Mármint Sant’Rosának ezen a részén?

– Hébe-hóba. – A férfi odaintett egy pincért. – Mit iszik?

– Ananászlevet kérek.

Guy megrendelte az üdítőt, magának pedig sört kért. Egy kis gyík megpróbált felmászni az asztalra, de végül feladta. Lauren követte a tekintetével, miközben villámgyorsan elszaladt. Amikor újra felpillantott, a lány észrevette, hogy a férfi őt figyel.

– Fél a gyíkoktól? – kérdezte, és halvány akcentusa arról árulkodott, hogy nem angol.

– Az ilyen apróktól nem. Néhány nagyobb testű állatnak viszont gonosz fény van a szemében.

A megjegyzés megnevettette a férfit, és a nevetése olyan szexi volt, hogy Lauren érzékei azonnal válaszoltak rá.

– Az lehet, de akkor sem harapnak. Még csak önvédelemből sem – felelte Guy sokatmondóan. – De el sem hinné, hány nő fél ezektől a kis állatoktól.

– Fogadni mernék, hogy nemcsak nők, hanem sok férfi is. Kész csoda, hogy az emberek nem kerülnek el messzire a trópusokat – mondta Lauren.

Önkéntelenül azt kezdte találgatni, hogy szúrná-e Guy szakállá. Soha nem csókolózott még olyan férfival, aki... Rémülten elhessegette magától a gondolatot.

Guy lazán hátradőlt a székén, és Laurenre nézett.

– Szóval, miért van itt? Vagyis inkább miért akar mindenképpen eljutni Sant’Rosa egyik legvadabb pontjára?

– Azért mondja vadnak, mert veszélyes?

– A falu Sant’Rosa és a köztársaság határvidékén fekszik. Ott mindig feszült a helyzet. Hol többé, hol kevésbé.

– Azt hittem, a polgárháború után megkötött fegyverszünet elejét vette a fenyegetésnek, hogy a köztársaság inváziót követhet el.

A férfi újra megvonta a vállát.

– Él ott egy rendkívül karizmatikus pap, akinek a határ mindkét oldalán vannak követői. A prédikációi meglehetősen kétértelműek. Maga talán nem érti pontosan ezt a konfliktust...

– Hallottam már, milyen kultusznak hódolnak ott – szolt közbe Lauren. – Az emberek megmentőre várnak, aki eljuttatja hozzájuk a nyugati civilizáció előnyeit. Azt viszont nem tudtam, hogy azok az emberek veszélyesek.

– Eddig nem is voltak azok. Az utóbbi napokban azonban híresztelések keltek szárnyra arról, hogy egyesek fegyverekkel látják el őket.

Guy mindazonáltal nem hitte, hogy a fegyverekről szóló szóbeszédnek igazak lennének. Machedével azonban a szigetlakók mindegyike tud bánni, és ha háborúra szánják el magukat, veszélyes sereget alkothatnak.

Guy látta, hogy a lány homloka ráncba szaladt. Mit keres itt egyáltalán? És miért tér ki az ő kérdései elől? Egy ilyen elegáns, ápolt nőről az ember legfeljebb azt feltételezné, hogy néhány nap nyaralást akart engedélyezni magának.

Lauren a férfit szegezte ezüstösen kék szemét.

– Valóban csak híresztelésekről van szó?

– Voltaképpen igen. Sant’Rosán szélesebben terjednek a szóbeszédok. Az emberek itt tíz év polgárháború után próbálnak megélni, és a fegyverszünet dacára sem bíznak a határon túli köztársaságban. A recepcióshölgy abból a faluból származik, amelyet maga fel akar keresni. És éppen most tudtam meg tőle, hogy annak a papnak nyoma veszett.

– És ez rossz jel?

– Önmagában még nem az – felelte Guy, és bízott benne, hogy így is van.

Gondolataiba merülve nézegetett egy házaspárt, amely a gyerekeivel és egy nagy halom játékkal a tengerpartra tartott. Ösztöne valamiért azt súgta, hogy ezt a családot és a vele szemben ülő nőt is ültesse fel az első repülőre. Menjenek szépen haza, ahol majd biztonságban lesznek.

Mégsem mert hallgatni a megérzésére. A helyi törzs minden készpénzvagyonát ennek a nyaralótelepnek a létrehozásába ölte. A téves riasztásnak rossz sajtója lenne, és az itteniek súlyos veszteségeket szenvednének el miatta.

Guy látta, hogy Lauren Porter is a kis családot figyeli. Halványan elmosolyodott, amikor az egyik gyerek boldogan felujjongott. A férfi mogorván nyugtázta magában, hogy a lány mosolyától vitustáncba kezdtek a hormonjai.

– Ha mégsem bukkan fel egy megmentő, aki ezüsttálcán szolgálja fel a nyugati civilizáció előnyeit, elképzelhető, hogy annak a papnak a követői erőszakhoz folyamodnak? – kérdezte Lauren.

– Ezt kétlem. Az emberek látták, mit okozhat a háborúskodás. Valószínűleg csak visszahúzódnának a bozótosba.

Csakhogy akkor is kétségbeesettek és frusztráltak lennének. A béke nem hozta el nekik azt, amire vágytak. Gátlástalan manipulációval könnyen célt lehet érni náluk. És ha nem jön el a vágyott megmentő, az a pap arra használhatja a hatalmát, hogy rabló hadjáratra vegye rá a csalódott népet, úgymond kárpótlás gyanánt. Az ércbányát nem mernék megtámadni, mert azt saját biztonsági szolgálat őrzi. Könnyebben megszerezhető zsákmányt szemelnének ki. A nyaralótelepet. Mindez azonban sejtés csupán.

– Talán úgy döntenek, hogy saját maguk szerzik meg, amire hiába vártak – olvasott Lauren a férfi gondolataiban.

– Ez nem valószínű. És ha mégis megpróbálnák, még mindig itt van a rendőrség. A nyaralótelepet időben ki lehetne üríteni.

A bárpincér meghozta az italaikat, és Guy arra használta a pillanatot, hogy alaposabban is megnézzék magának az asztaltársnőjét. A melle izgató, és kíváncsian gömbölyű a csípője. Az alakja, a selymesen csillogó fekete haja és a szürkés-kék szeme veszélyesen szexivé teszi. A szája pedig olyan vonzó, amelyet

Guy még soha nem látott.

A férfi felemelte a sörösüvegét.

– Pillanatnyilag nem lenne bölcs dolog a hegyekbe utaznia.

– És magának? – kérdezte Lauren. – Maga elmenne oda?

– Ha muszáj – felelte Guy óvatosan.

– Akkor el tudna vinni engem abba a faluba?

A férfit nem maradt hatástalan Lauren nőiessége, de eltökélte, hogy erős marad.

– Nem viszem el oda – jelentette ki.

– Természetesen fizetnék érte.

– Hölgyem – kezdte Guy dühösen –, én nem megyek oda, és maga sem fog. Ha arra kíváncsi, milyen az élet a harmadik világban, indulnak innen szervezett kirándulások a szomszéd faluba.

A férfi metsző hangja Lauren arcába kergette a vért, és zavartan az ajkába harapott. Guy kis híján megérintette a lány kezét, hogy az ne okozzon fájdalmat magának, de leküzdötte a késztetést. Közben azonban arra kellett gondolnia, hogy az, amit ő tudna kezdeni azzal a csodás szájjal, sokkal kellemesebb lenne...

Miközben Laurent nézte, aki ivott egy korty üdítőt, magában azt találgatta, miért jut eszébe azonnal a szex, ha csak rápillant erre a nőre.

A lány letette a poharát, és egyenesen Guyra nézett.

– Azért akarok eljutni éppen abba a faluba, és felkeresni az ott élő törzset, mert egy barátnőm segített nekik egy növényolajgyár felépítésében. Valójában Új-Zélandra tartok, hogy ott nyaraljak. Megígértem azonban a barátnőmnek, hogy útközben megállok itt, elmegyek abba a faluba, és megnézem, hogy állnak a dolgok.

Guynak azonnal Marc Corbettre kellett gondolnia.

– Akkor közölje a barátnőjével, hogy én nem engedtem el oda – mondta.

Kihívó szavait Lauren pontosan úgy fogadta, ahogyan azt ő várta. A mosoly lehervadt az arcáról, mégis nyugodt volt a mozdulat, amellyel felvette a poharát, hogy igyon egy kortyot. A szemkontaktust közben sem szakította meg Guyjal. Ő pontosan tudta, mire megy ki a játék. A nő fegyverként használja vele szemben a vonzerejét. Szívverése azonnal fel is gyorsult. Általában kordában tudta tartani a vágyát, most azonban szabályosan meg kellett küzdenie azért, hogy elfojtsa.

– Nem hiszem – kezdte Lauren végül mézédés hangon, és letette a poharát –, hogy maga bármiben is megakadályozhatna engem. Egyszerűen nincs hozzá joga.

– Mégis meg fogom akadályozni. Akkor is, ha ehhez magamhoz kell bilincselnem, amíg feltehetem egy repülőre. A hegyek veszélyesek. Ha fizetne érte, alighanem találna vezetőt, aki elvinné oda, de akkor azt az embert is veszélynek tenné ki.

Okos, éber tekintetű szemével a lány sokáig csak szótlanul nézett Guyra, mielőtt válaszolt:

– Látom, nagyon eltökélt. Rendben van, nem megyek fel oda.

A férfi meglepően nyugtázta magában, hogy megkönnyebbült.

– Ígérje meg – mondta, miután ivott a söréből –, hogy nem hagyja el a nyaralótelepet!

Lauren megmakacsolta magát.

– Semmi sem jogosítja fel arra, hogy ígéretet követeljen tőlem. Nekem viszont nem ment el az eszem. Soha senkit nem sodornék veszélybe, és ezt a barátnőm sem várná el tőlem. Mindazonáltal szeretnék az ottani megbízottunkkal beszélni, hogy teljes képet alkothassak magamnak.

– Ennek semmi akadálya. Használhatja a rádiótelefont az irodámban – ajánlotta fel Guy.

A lány arckifejezése jéghideg volt.

– Köszönöm, de inkább innen beszélnék vele – felelte udvariasan.

– Az sajnós nem megy – mondta a férfi, és mert látta, hogy Lauren felvonta a szemöldökét, mindjárt magyarázattal is szolgált: – A polgárháború után minden falu vezetőjét rádiótelefonnal látták el. A vonalas telefon nem működik.

A lány nagyot sóhajtott.

– Értem. Valóságos paradicsom ez a gyönyörű hely. De miért nem lehet békés is?

– Mindig hatalomról és pénzről van szó.